

12 NESMRTELNÝCH

SESTAVIL ZDENĚK RAMPAS

ke 20. výročí Akademie SFFH

Dvanáct nesmrtelných

Tucet netuctových povídek

Vybral a sestavil Zdeněk Rampas

Selection © Zdeněk Rampas (ed.), 2015

Stories © Juraj Červenák, Marek Dobeš, Vilma Kadlečková,
Martin Kolář, Martin Koutný, Jaroslav Mostecký,
František Novotný, Alexandra Pavelková, Jiří Pavlovský,
Jan Poláček, Jana Rečková, Lenona Štiblaríková, 2015

Cover © Kateřina Bažantová, 2015

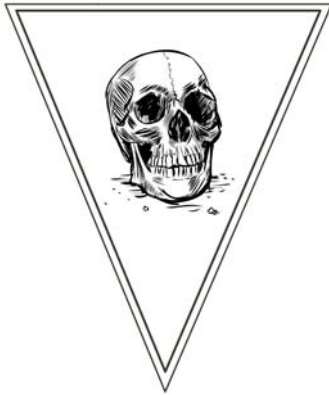
Edition © Argo, 2015

All rights are reserved

ISBN 978-80-257-1475-1 (váz.)

ISBN 978-80-257-1530-7 (e-kniha)

Horory

**Akademie science Fiction,
Fantasy a hororu
rok 1999**

**Jiří Pavlovský & Marek Dobeš
Je dobré být mrtvý**

Jiří Pavlovský (*1968)

Nakladatel, vydavatel, distributor, redaktor comics časopisu CREW, osobitý recenzent časopisů Ikarie, XB-1, Pevnost a dalších, jeden ze zakládajících členů skupiny Rigor Mortis.

Napsal na dvě desítky povídek, některé s Markem Dobešem nebo se Štěpánem Kopřivou, a takřka každá vzbudila ohlas. Vyšly v antologiích *Anděl posledního soudu*, *Orbitální šerloci*, *Je dobré být mrtvý*, *Mlok*, *Rigor Mortis*, *Prokleté knihovny*, *Klášter slasti* a dalších. Je autorem úvodních knih cyklu *Kladivo na čaroděje*, ve kterých nastavil charakterové a dějové mantinely pro další pokračovatele.

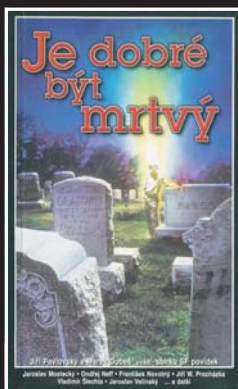
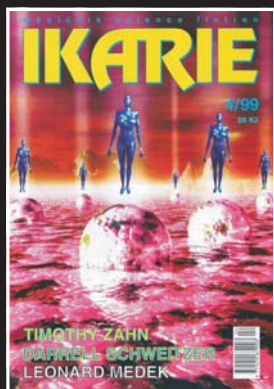
Seedm z prací, na kterých se podílel, získalo nominaci ASSFH, a jeho povídka *Eskorta* zvítězila v roce 2009 v kategorii Původní povídka.

Marek Dobeš (*1971)

Režisér, autor a spoluautor tří knih, několika povídek (vždy za spoluautorství Jiřího Pavlovského) a scénářů, umělecký ředitel agentury Alfedus.

V roce 1999 natočil krátký film *Byl jsem mladistvým intelektuálem*, v roce 2004 celovečerní snímek *Choking hazard*, ve kterém dal role i řadě fanoušků SF/F. Podle jeho námětu se připravuje celovečerní film o Janu Žižkovi.

Vydal knihy *Choking hazard* (2004), *Vánoční příběh* (2013) a přispěl do sborníku *Je dobré být mrtvý* (2000) se stejnojmennou povídkou, která získala nominaci ASSFH za rok 2000.

Jiří Pavlovský & Marek

Dobeš: *Je dobré být mrtvý*

Povídka vyšla v Ikarii 4/1999 a ve stejnojmenné knize v roce 2000 (Klub Julese Vernea).

V roce 2000 byla nominována na Cenu Akademie SFFH.

Je dobré být mrtvý

Jiří Pavlovský & Marek Dobeš

Jmenuji se Frank Blomquist a jsem soukromý detektiv. Doufám, že to nezní neskromně, ale jsem skvělý soukromý detektiv. Obvykle nosím dlouhý baloňák, klobouk lehce stažený do čela a boty s gumovou podrážkou. Mám pistoli, kancelář, telefon, sadu vizitek a dokonce i vlastní sekretářku. A abych nezapomněl – jsem mrtvej.

Zrovna jsem přemýšlel nad nespravedlností osudu, když se dveře od ledničky doširoka otevřely a můj stísněný pokoj se automaticky rozsvítil. To mě teda dokáže naštvat. Proč ten krám nesvítí, když je zavřeno? Mohl bych si alespoň číst knížku. V tom prostoru, co jsem měl k dispozici, asi jen sbírku vtipů, ale lepší než nic.

„Franku, přestaň se flákat. Máme zákazníka.“

Moje úžasná sekretářka Penny si promnula palec s ukazováčkem. Tenhle tajný kód mi měl napovědět, že zákazník má víc peněz než já červů v těle. Vysoukal jsem se z ledničky a protáhl ztuhlé údy. Kosti nesouhlasně zapraskaly. Cítil jsem se jak neurvale složený vystřelovací deštník.

Tohle jsem nemohl dlouho vydržet. „Kdy říkali, že nám opraví mrazicí box?“

„Hned jak jim zaplatíme tu předchozí opravu.“

„Už se těším, až bude leden. Ustelu si na balkóně.“

Penny jen pokrčila půvabnými ramínky a odvlínila se směrem k přijímacímu pokoji. Její šaty byly tak těsné, že to vypadalo, že si je nechala na tělo nastříkat, a tak krátké, jako by v polovině práce došla barva.

Podíval jsem se na obrazovku kontrolního monitoru. Zákazník se posadil do křesla, které mu Penny přisunula, ani se na ni nepodíval a dal si hlavu do dlaní. Buď musel být hodně nešťastnej, nebo hodně teplej. Vypadal na oboje.

Ještě jsem se podíval do zrcadla, jestli mi přes noc něco neodpadlo, zkontroloval konzistenci svojí levačky, která už začínala připomínat špatně složený puzzle, opatrně si přihladil vlasy (od té doby, co mi došla

pomáda s rychleschnoucím lepidlem, obzvláště opatrně) a sebevědomě vstoupil do místnosti.

„Jste na správné adrese,“ oznámil jsem hned ve dveřích sebejistým tónem, který by mi záviděl i Groucho Marx. „Pokud vám nepomůžeme my, tak pak už nikdo.“ Obešel jsem místnost tak, abych nepošlapal koberec, který každému hned napoví, jak úspěšná a prosperující jsme firma, a který se nesmí ošoupat, protože na nový bych už neměl. Posadil jsem se do křesla. Mohl jsem si ušetřit práci s odhadováním tohohle kunčofta. Znal jsem ho. Byl to tučný svazek dolarových bankovek a slyšel na jméno Seldan.

„Jde o ženu, co?“ tipl jsem.

Bylo to půl na půl, ale vyšlo to. Muž nešťastně kývl hlavou a poslal mi po stole fotografii. Byla na ní do půl pasu vyfocená krásná blondýna s výstřihem hloubky Velkého kaňonu a očima, ve kterých by se utopil i Jean-Jacques Cousteau. Kdyby byl vidět i spodek, určitě bych si s metaforami vystačil na román, ale fotograf byl ignorant. Moudře jsem svéacity shrnul do jednoho slova: „Kus.“

Vypadalo to, že se rozberečí. „Měli jsme se vzít. Ona... byla tak čistá... tak nezkažená... ani se mnou nechtěla nic mít, až po svatbě, říkala... A teď...“

Podíval jsem se znovu na dívku z fotky a udělal si malou inventuru slov, která mě při tom pohledu napadala. „Čistá“ a „nezkažená“ mezi nimi nebyla. „A teď co?“

„A teď mi ji unesli.“ Z kapsy vylovil složený lístek, ze kterého už na dálku křičela z novin vystříhaná písmena. Obsah byl jasný. Buď tvrdě zaccváká únoscům, nebo jeho snoubenku...

„Nechajj na sluníčku?“ zeptal jsem se překvapeně.

Sklopil pohled k zemi. „Proto jsem šel za vámi. Myslel jsem, že vy pro to budete mít pochopení, když jste taky... taky...“

Jeho snoubenka byla mrtvá.

Penny za jeho zády zkroutila zhnuseně obličej. Nedivím se jí, byla živá, a milovat se s někým, jehož tělo na omak připomíná břicho leklé ryby, není to, po čem by normální a k tomu živý člověk šílel. Tak mi to říkaly alespoň holky, když mě prokoukly a posílaly k čertu. Jedna z nich mi to dokonce v nestřežený chvíli vyryla pilníčkem na nehty do zad.

Vytáhl jsem z šuplíku smlouvu na únosy, ve které se zavazuji vrátit hledanou osobu kompletní a neporušenou – v tom stavu, v jakém zmizela – jinak mi klesne honorář, a zákazník se zavazuje pokrýt všechny výdaje na pátrání, včetně náhradních dílů do auta a vnitřností do mě.

„Zálohu předem,“ řekl jsem.

Kývl.

Pokud chcete v tomhle městě něco zjistit, musíte mít svého informátora. Ten můj se jmenoval Umberto a byl to štamgast v McLuhanově krematoriu, jednom z nejhorších pajzlů ve městě. Někdy jsem přemýšlel o tom, jak shání informace, když se nevzdálí víc než půl metru od pípy s formaldehydem, ale jeho hlášky byly spolehlivé. Koneckonců, všechny cesty vedou do márnice.

„Spusťte slavnostní fanfáry – soukromé očko přichází!“ přivítal mě Umberto, hned jak za mnou zaklaply dveře. Počkal jsem, až si mé oči zvyknou na mix tmy a kouře, a teprve pak jsem sešel po trpitelsky vrzajícím dřevěném schodišti k malému stolku v koutě. Přisedl jsem k Umbertovi.

„Potřeboval bych informaci,“ šokoval jsem ho, hned jak jsem si poručil půllitr formaldehydu.

„Si děláš srandu, ne? Si myslíš, že ti něco řeknu grátis? Seš padlej na hlavu! Dlužíš mi eště vod posledně!“ zaskřehotal Umberto a přes své řídké zuby mě ovanul hutným dechem z vazkého nápoje.

Chvilí jsem bojoval s pokušením plivnout mu do pití, ale pak jsem se rozhodl nevylepšovat chuť jeho drinku a jen jsem vytáhnul jednu bankovku a efektně jí zašustil. „Co si myslíš, že je tohle?“

„Kdybys to nedržel ty, tak bych řek, že prachy.“

„Bingo.“

Číšník, co už to měl taky za sebou, se ke mně přišoural typickou kolébavou chůzí a pustil půllitr na stůl, jako by bombardoval Drážďany. Po díval jsem se na peněženku, nechal se zalít vlídným svitem bankovek a poručil si specialitu.

„Kurva, ty musíš bejt v balíku,“ zajiskřila Umbertovi žádostivě očka. „Tak se ptej.“

Nedokázal jsem mu nic odmítnout. Vytasil jsem se s fotkou, a zatímco mu sliny skapávaly na zjizvený stůl, seznamoval jsem ho i se slovní legendou. Pak jsem ho nechal chvíli hledat v paměťové kartotéce. Zatím jsem vypil půllitr, to, co se lesklo na dně, jsem vytrel ubrouskem a začal si tím natírat levačku. Vypadala špatně, černé mrtvolné skvrny ji zabydlovaly s pozvolnou jistotou Otců poutníků a cit už jsem měl jenom v ukazováku a v malíčku. S tím udělám tak maximálně paroháče. Prachy fakt bodnou.

Číšník vyhrál další kolo boje s rozkladem a šinul se ke mně. Tentokrát s lidskou hlavou na tácu.

„Ješšššš čevssstváá.“ Podal mi informaci zmrzačenou jak po stránce formy, tak obsahu.

Všichni mrtví v baru se na mě se závistí podívali. Zamával jsem jim lžičkou a odklopil vršek lebky. Mlasklo to a rozprostřel se mi nádherný pohled na šedou mozkovou hmotu. Moje chuťové buňky spustily oslavné ódy.

Pak hlava otevřela oči a řekla: „Kde to sem?“

Tolik o čerstvosti. Válel se jim ve špajzu tak dlouho, že stačil znovu ožít.

„V hospodě,“ odpověděl jsem zdvořile.

„Co tady dělám?“

„Hlavní chod mé večeře.“

„Coo? Já–“

„To sis měl rozmyslet dřív, nežs napsal do závěti, že svý tělo prodáváš. Jak jsi myslel, že se to dělá?“

„Já sem... mrtvej?“

Sebral jsem ze stolu nádobku s pepřem. „Ještě ne docela, kámo. Ještě ne docela.“

Pustil jsem se do jídla. Bylo skvělé. Zajímalo mě, kolik mozku mu dokážu sníst, než přestane rvát a definitivně zkape, a jestli předtím bude mluvit jako HAL v 2001. Šlo to poměrně rychle. Někdy po pátém soustu přešel z chroptění na slintání a po devátém definitivně exnul.

„Slyšel jsem, že ji odváželi Baxterovi hoši,“ přerušil Umberto zvuky, který vycházely z toho hlavouna na mém talíři.

„Jsi si jistý, že ses nepřeslech?“ Trochu jsem znejistěl, o Baxterovi se říkalo, že je nebezpečný sadour.

„Seš si jistej, že nejseš podělanej?“ napodobil Umberto posměšně můj hlas.

„Jsi můj práskač, nebo můj psycholog?“

„Za co platíš víc?“

Ten chlap byl legrační jako nádor na plicích. Vyškral jsem zbytky mozku z lebky, utřel jsem si rty do ubrousku a ostentativně vytáhl peněženku. Počkal jsem, až přijde vrchní, položil na stůl padesátku, řekl: „To je pro vás oba, nějak se o to šábněte,“ a vypadl. Nemám rád pohled na krev. Mám plný zuby svý vlastní.

S příjemně naplněným žaludkem jsem se vydal přímo za Baxterem. Byl bych u něj mnohem dřív, kdybych nemusel zajít do ghetta pro chudý živý a chvilku smlouvat se starou Rumunkou, co se tam už pár dní snaží dojmout kolemdoucí svým nedonošencem. Ale měl jsem ráno štěstí na

klienta, tak proč se o něj nepodělit – dal jsem jí tolik, že by z toho mohla spokojeně žít do smrti (ale pak už zase za svý), a přidal do kroku, abych se dostal k cíli ještě dneska. Cítil jsem chvění v žaludku. Buď to byl příznak, že přijde o nebezpečnou hru, anebo mému mozkovému obědu konečně došlo, že je po něm.

Baxter byl šéfem ochranky hlídající přístavní skladiště. Už je to ale dávno, co tu naposledy kotvila nějaká loď a kdy se vzduchem pohupovaly sítě plné zahnívajících ryb. Tehdy to tu ještě tak nesmrdělo.

Dneska skoro celé přístaviště vyplňoval betonový plac, na kterém se do výšky Chryslerova mrakodrapu vršila hromada živých-mrtvých těl. Jako v obřím biologickém lisu byli na sebe naštosováni chudáci, co neměli peníze na údržbu svého těla. Jednoho dne prostě upadli a už nedokázali vstát. Zůstali ležet na ulici, odkud je počišťovací služba odvezla sem, vysypala z valníku na dopravní pás a po něm dojeli pěkně až na hromádku k ostatním zkrachovalcům.

Snažil jsem se jít kolem tiše a nenápadně, ale stejně mě – ti, co měli ještě oči – hned uviděli. Začali řvát a brzy se k nim přidali i ostatní. Většinou to byly jen nesrozumitelné skřeky – jazyk je jednou z věcí, které uhnívají jako první – ale pár ještě bylo schopno prosit, vyhrožovat, slibovat a žadonit. Všeobjímající refrén zněl: „Proboha, dostaňte nás odsud.“ Tenhle zlidovělý song byl na druhém místě světových hitparád. Prvnímu místu vládlo: „Chci tvůj mozek.“

Přidal jsem do kroku. Minul jsem bezpečnostní zařízení chránící živé-mrtvé od těch, kteří by si chtěli vnitřky jejich mozkovent obohatit jídelníček.

Na molu se ke mně přidala vlhká pachuč moře, která se pustila do soupeření s mojí kolínskou. Nakonec zvítězila a přilepila se mi na tělo. Kvílení mrtvých ubožáků smázl ostrý křik racků jak mokrá houba křídou napsanou nadávkou. Bylo příjemné odpoledne. Až na ty červené terčičky odstřelovačských pušek, které bloudily po mé hlavě a ve svém soukromém quiz show tipovaly nejkratší cestu dovnitř. Nemělo cenu se skrývat. Pod zchátralou slupkou nábreží bylo narváno víc senzorů než v centrále CIA.

Zvolil jsem si obor způsobu vzdávání se za pět set, zvedl ruce nad hlavu a pro jistotu se přátelsky usmál směrem k tušeným střelcům.

„Kam jdeš?“ přilétla mi výměnou otázka.

„Za Baxterem,“ teček na hlavě mi přibýlo.

„Důvod?“

„Jsem ze skautského oddílu. Chci mu prodat koláčky.“

Tečky zaměřovačů se rozkmitaly. Skoro to vypadalo, že o tom střelci chvíli vážně přemýšlejí. Někdo zpovzdálí vyštěkl rozkaz: „Prohledejte ho.“

Ze tmy se vyloupl chlápek. I když tady nebyl jakýkoliv náznak zdrobněliny na místě. Byl to obrovský chlap, který měl svaly snad i na nose a určitě by byl schopen knokautovat protivníka obyčejným popotáhnutím. Doufal jsem, že nemá rýmu a nezačne kýchat. Dal se do šacování a já konečně pochopil, jak se cítí prádlo ve ždímačce. Ode dneška budu chodit v mokrém.

„Jestli chceš, brouku, můžeme se večer někde sejít,“ zacvrlikal jsem mu do ucha. Výhružně mi zafuněl zblízka do tváře, div že mi neodfouk nos na druhou stranu, a pokračoval v prohlídce. Našel jenom pistoli – svoji KáPéZetku (skalpel, jehlu, nitě, náplasti a balzamovací mast) jsem prozíravě nechal doma. Moc to prozrazuje mou vytuhlost. Pak okolo mě objel Hitachi senzorem.

„Je čistej, šéfe,“ zahuhlal dozadu. Zajímalo by mě, jak dlouho se tu větu učil, než ji dokázal říct bez zakoktání.

„Pusťte ho dovnitř,“ zazněl rozkaz.

Prošel jsem ladně pohupuje boky kolem vazbiče a vstoupil do jednoho z dřevěných skladišť.

Zdání klamalo. Dřevěné stěny byly zevnitř vyfutrovány pevnou ocelí a z neviditelných štěrbin vyhlížely ven zvědavé hlavně samopalů. Celá plocha byla vystlána koberci, u čtyř decentně nalakovaných dřevěných stolů seděli nebezpečně zírající bouchači a proti vchodu stál obří ušák, ze kterého mě pozoroval Baxter. Vypadal jak cucák, jenže ten cucák byl obklopen ochrannou gardou a navíc silovým polem.

„Co chcete?“ přeskočil zdvořilostní fráze a dostal se přímo k věci. To mi vyhovovalo. Nerad se bratřím s lidmi, které za chvíli zabiju. Tak jsem mu řek, kdo mě posílá, a aby tu holku navalili rovnou, než mi stoupne tlak a přestanu být tak kamarádskej.

Ani se tomu nezasmál. „Nějak nevidím tu armádu, která ti bude krýt zadek?“

„Já si stačím.“ Skromnost je mé druhé jméno.

Jen mávl na své lidi. „Chyťte toho idiota a zabijte ho. A nezasviňte mi koberec.“

Docela jsem ho chápal. Víím, jak je těžký sehnat slušný tepich. Ale než jsem si stačil vychutnat pocit souznění, ucítil jsem za sebou pohyb a kolem krku se mi stáhla garota. Tenký drát se mi prořízl kůží a sevřel dýchací trubice. Bylo hloupé kazit jim radost, a tak jsem předstíral, že se dusím. Měl jsem několik vteřin náskok, než jim dojde, že jsem...